

rüljék. Kijelentette a városkormányzó, hogy házak, üzemek komünizálását nem engedi meg, ékszereket nem kell beszolgáltatni. Új szellemben kell dolgozni, mondta Betrix, meg kell értenie mindenkinek, hogy a fejlődés elől nem lehet kitérni.

A fogadás során konkrét terveit is ismertette a városkormányzó. Ezek szerint újból megkezdik működésüket, egészen a régi szervezetben, a bíróságok. A vezetők is a régiiek maradnak.

A fesztelen társalgás során, amely a városkormányzó nyilatkozatai után kifejlődött, egyesek a szabad kereskedelem visszaállítását kérték, ami azonban egyelőre nehézségekbe ütközik. Arról azonban gondoskodni fog a városkormányzó, hogy a forgalom nagyobb körzetben megindulhasson. Vajas Józsefnek arra a kérdésére, hogy nem lehetne-e a körzetet Budapest felé 50 kilométerrel kibővíteni, azt felelte a városkormányzó, hogy erről egyelőre szó sem lehet.

A polgárság képviselői részéről fölmerült az az óhaj, hogy a munkássággal együtt ők is résztvehessenek a közügyek intézésében. Erre Betrix kijelentette, hogy amint elérkezik az alkalmas pillanat, össze fogja hozni a polgárság és a munkásság képviselőit közös közéleti együttműködésre.

A pénzügyi vezetéssel természetesen a pénzügyi megszüntetésének a módjairól tárgyalt Betrix. A szegedi pénzügyi vezetés birtokában mintegy húszmillió korona osztrák-magyar bankpénztárjegy van, csupa nagy címletben. Megállapodás jött létre a tekintetben, hogy ezt a húsz milliót Belgrádban kicserélik kisebb bankjegyekre. A szerb fővárosban állítólag 20 milliónál sokkal több osz-

trák-magyar papírpénz van és minthogy a pénztárjegyekért ép úgy szavatol a volt Osztrák-Magyar Bank, mint a papírpénzért, valószínűnek tartják, hogy a fölváltásnak nem lesz akadálya. A pénzügyi vezetésnek másik módja lenne, hogy az exportra szánt áruk elszállítását lehetővé fogja tenni a francia parancsnok. Jelentkezésre fogják felhívni azokat a kereskedőket, akiknek ilyen árujuk van, egy bizottság fogja azonban felülbírálni, hogy az illető árukra nincs-e szükség Szegeden. Épületek, bor és paprika állítólag jelentékeny mennyiségben szállítható el. A kereskedő az exportált árukért kapott pénzzel mindaddig, amíg a pénzügyi hiány nem szűnik meg, nem rendelkezik szabadon, hanem folyószámlán köteles valamelyik pénzügyi intézménnyel elhelyezni, nehogy az áruk exportálásával szerzett pénz a forgalomból kivonassék. Mindezekon kívül ezen a héten a városi pénzből is újabb mennyiség kerül a piacra.

Az öt hónapos iskolai szünet problémája.

Egyensúlyozni próbálom az élet, a fiatalság, a természet törvényeit akkor, mikor a nehéz problémát igyekszem észszerűen megoldani, hogy mit csináljunk a majdnem fél éves szünet előtt álló fiatalsággal — leányokkal és fiukkal.

Fontosnak tartom, hogy ne csupán a jövőendő férfinevezeték tereljük összfigyelmünket, mint ezt az eddigi tapasztalatok bizonyítják, hanem a jövő nőgenerációjával is számoljunk, kik részüket a férfiakkal egyenlően kiveszik az új társadalom munkájában.

A több mint négy éves háború után a mai kaotikus jelen felrugott minden régi rendet. Individuális életünk, társadalmi elhelyezkedésünk minden eddigi alapja meggingott és egy új, egy hatalmas perspektíva előtt tétovázunk, tapogatódzunk. Gondoljunk arra, hogy hosszú háborús évek fiatalsága áll előttünk, kik öt éves kapkodó, ideges életben nőttek fel. Sem a tanítónak, sem a tanulóknak látókörük nem bővült, mert szinte csak egy ország rész — és majdnem kizárólag e háború glorifikálását szolgáló banális kultúrát élvezte. Minden szépet, merészet felzabált e háború. A figyelmet, az ösztönöket egy probléma foglalkoztatta: a háború.

Ha e nevelés eddig rom is volt, de bizonyos rendszeren épült. Ha az iskolában kapott világszemlélet helytelen is volt, mégis bizonyos alapokra támaszkodott. A háború alatt a nevelés elhamarkodottá vált, a világszemlélet megszünt. A tanítás évről-évre kevesebb időre redukálódott. A vakációk — szénvakáció, spanyoljárvány-szünet stb. — a végtelenbe nyultak. És mikor azt hittük, hogy végre egy rendszeres élet kezdetén állunk és kárpótolhatjuk a fiatalság bevonásával e sok mulasztottat, fél éves előre nem látott hosszú idő újból megszakítja a tanítást.

Szerencsére oly időszakba esik ez a fél év, mikor sem fűtőanyag, sem világítás nem jöhet számításba. Az lehet csupán a feladatunk, hogy az időt hasznosan, a fiatalságra nézve tanulságosan és szellemesen osszuk be.

Ugy szeretem a fiatalságot, oly drága nép a fiatal élet, hogy falak közé dugni őket vétek. Ki a szabadba, a napba, mindig a természetet érezzük magunk körül és érezzük, hogy mi is, mint szerves lények, bekapcsolódunk az univerzumba. Ez legyen a főfeladat.

A további az legyen, hogy okos, józan emberek, világszemléletet adjanak a most tétovázó lelkeknek. Mert a világszemléleten épül fel egész egyéniségünk. A diákság műhelyekbe küldve, első pillanatra, tetszetős gondolat, de van-e komoly jelentősége?

Napi 4 órával, öt hónapon keresztül — feltéve a legjobbat, hogy szívből vágyódik a mesterség után — sem asztalosságot, sem lakatos mesterséget, sem más egyebet megtanulni nem lehet, sőt még csak nem is konyithat hozzá. Az öt hónap után egy műkedvelő munkás áll előttünk, ki sem szellemileg nem fejlődött, még kevésbé tanult, — csak passzív volt. Már pedig nincs kétségbeesőbb a dilettantizmusnál. A műkedvelő lenézi a komoly munkát, mert ha becsülné, nem találna passzívizásnak.

Eltársak, tisztelt kultur-bizottság miért ülészek előre és miért nem hívják össze a fiatalságot és hallgassák őket meg, mik a terveik, a vágyaik. Nem-e volna okosabb azután gyűlésezni és dönteni? Vagy talán félnek, a diákság lenézésétől, ha nem parancssal álnak elő, hanem kívánságokat hallgatnak meg? Hiába, egyszer csak kell szakítanunk a csontos tradíciókkal.

Tanítsunk a szabadban! Ez legyen a jel-szavunk. Ha természetrajzot a szabadban tanították volna és gyönyörködtek volna a virágzó fa első hajtásaiban is, biztos hogy nem tarolták volna le a szegény fákat, mint azt ma egy hete tették.

És rajzolni is ott tanítsanak, nem pedig a sötét termekben kopott gipszminták után. És esztétika, filozófia, földrajz nem-e a szabadba kívánczik? Bárminő forma mellett döntsének és bárhogyan akarják az öt hónapot eltölteni, egyre vigyázzanak, hogy emberiebben és szabadabban neveljenek, mint bennünket neveltek.

Csergely Sándor.

Mit követel az antant Németországtól.

— A Rajna jobbpartját 15 évig tartja megszállva Franciaország. —

Páris, április 18. A négyes tanács a Saar bányáinak birtokát örök időkre biztosította Franciaországnak. A szuverenitás ezeken a területeken a népszövetséget illeti meg. A kártérítés összege 125 milliárd lesz, amelynek ötvenöt százaléka Franciaországnak jut. Németország a kártérítés összegét aranyban, nyers-terményekben és egyéb értékekben lesz köteles megfizetni. A részletek nagyságát a békeszerződésben fogják megállapítani.

Németországnak ezen kívül meg kell fizetnie a katonai nyugdíjaknak négy milliárdra rugó összegét is. Franciaország követeli a Rajna balpartjának semlegesítését. A Rajna jobbpartján ötven kilométer sugarban semleges zónát létesítenének. Ezt a zónát Franciaország 15 éven át tartja megszállva, míg Németország pénzügyi kötelezettségeinek eleget tett. Németország nyugati határa így meg volna állapítva és megoldották már a keleti határ kérdését is. Danzigot, mint a népszövetség megbízottja, Lengyelország kapja.

Berlin, április 18. Az antantnak ma Berlinbe érkezett fölhívása olyan hangon van írva, amely minden várakozást meghalad. A fölhívás felszólítja a német kormányt, hogy küldje el képviselőit Varseillesbe, hogy a megállapított békefeltételeket átvegye. A jegyzék agra is felszólítja a német kormányt, hogy csak éppen annyi delegátust küldjön, amennyi az okmányok átvételéhez föltétlenül szükséges.

Duschák Henrik

ércfényező, mázoló és festő
ipartelep SZEGED, Londoni-
körut 14. sz. Telefon 527.

Elvállalok e szakmába vágó mindennemű fa- és vasbutorok, portálok, üzletberendezések és épületek festését, mázolását és zománcfényezését a legmodernebb és a legjobb kivitelben, a legmesszebbmenő felelősség mellett.